

РЕШЕНИЕ

№ 5630

гр. София, 07.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 13.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **3020** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197, ал. 2 от Данъчно– осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] от [населено място], срещу решение № ПИ – 294/04.10.2021г. на и.д.Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение подадена жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 10-53-00-683/15.09.2021г., издадени от публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С.. Иска се отмяна на решението на директора на ТД на НАП С. и на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, жалбата срещу което е оставена без уважение с решение № ПИ – 294/04.10.2021г. Твърди се, че наложения запор е недопустим, тъй като не е изброен сред видовете обезпечения по чл.198 от ДОПК. Твърди се и че при налагане на запора не се съобразени обезпечителната нужда, интересите на длъжника и принципа на съразмерност. Поддържа се и че не е извършена преценка на възможността задължението да се изпълни с разполагаемото имущество на длъжника, след като по отношение на същото, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) изх.№ С210022-022-0028338/27.04.2021г. е наложен запор върху S ид.ч. от два недвижими имота, собственост на жалбоподателката, които по пазарна стойност надхвърлят многократно размера на публичното вземане, а публичния изпълнител е съобразил само данъчната оценка, която е в размер на 155 944,10 лв. Сочи се и че с Постановление за възлагане изх.№ С210022-091-0000242/29.03.2021г. е продаден имот, собственост на К. Т. Д., намиращ се в землището на [населено място], за сумата

от 57 946,73 лв., която сума също е използвана за погасяване на публичното вземане. Твърди се и, че налагането на заповор върху оборотните средства на търговеца, го лишава от възможността да упражнява дейност и на практика води до затваряне на търговски обект, тъй като оборотните средства служат за заплащане с доставчици, заплащане на комунални разходи и т.н.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв.Д., който поддържа жалбата. Претендира разноси по представен списък.

Ответникът в производството се представлява от юриконсулт К., която оспорва жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение, като неоснователна. В зависимост от изхода на спора моли за присъждане на юриконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Съдът, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Срещу жалбоподателя [фирма] е образувано изпълнително дело в ТД на НАП С. с № 22020001716/2002г., за събиране на публични вземания в размер на 129 538,71 лв.

За обезпечаване на вземането, с Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) № 77-00-1124/27.08.2012г., на 30.08.2012г., е наложен заповор на МПС – л.а. м.Москвич 21412.

С ПНОМ № С180022-022-0103679/12.12.2018г. е наложен заповор върху вземанията по банковите сметки на длъжника и заповор върху дружествени дялове, собственост на длъжника – 175 бр.дялове, част от капитала на [фирма] и 10 бр.дялове, част от капитала на [фирма], наложен на 08.01.2019г..

На 04.04.2019г с ПНОМ № С190022-022-00277113 е наложена възбрана върху 4 броя земеделски земи, които са продадени по реда на ДОПК на публична продан. С продажбата на имотите са погасени задължения на длъжника в размер на 57 496,73лв.

През 2021г., с нови две ПНОМ, съответно от 01.02.2021г. и 27.04.2021г. са наложени заповори на банкови сметки и възбрани на ипотекирани недвижими имоти в полза на „Р.“.

На 15.09.2021г. с Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 10-53-00-683/15.09.2021г., издадено от публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С., на основание чл.200 от ДОПК във вр. с чл.204 и чл.195 ал.1 -3 от ДОПК, е наложен „заповор на парични средства в каса, реализирани обороти във фискално устройство № ДТ756206 и № ДТ 474620, от датата на получаване на заповорното съобщение до погасяване на размера на установеното и изискуемо публично вземане, като постъпващите ежедневно парични средства от предоставените от лицето стоки и услуги в гореописаните обекти, вкл. и поръчките за доставка на адрес, следва да бъдат превеждани по банковата сметка за принудително събиране на публични вземания, посочена в постановлението или по заповорирана от публичния изпълнител банкова сметка на длъжника.“ Информация за търговския обект, в който са открити описаните в постановлението ФУ, не се съдържа в същото. В мотивите на постановлението е посочено, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изпълнително дело № 22020001716/2022г. по описа на ТД на НАП – С. в размер на 129 538,71 лв., в т.ч. лихва 77 470,14 лв. и главница 51 468,57 лв. Съобразно отразеното в ПНОМ установената фактически наличност към 13.40 часа на 15.09.2021г. е 358,30 лв. във ФУ № ДТ756206, която сума е внесена от

К. К. по посочена в постановлението банкова сметка за принудително събиране на публични вземания в О. АД.

Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е връчено лично същия ден на жалбоподателката. Същото е обжалвано пред директора на ТД на НАП С., като с Решение № ПИ-294/04.10.2021г. жалбата е оставена без уважение, като неоснователна. В решението си, директора на ТД на НАП С. е посочил, че фискалните устройства се намират в търговски обект в [населено място], кв.Н., срещу бл.417.

При тази фактическа обстановка, от правна страна съдът приема следното:

Жалбата е подадена в срок и от надлежна страна, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство са постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП С.. Въз основа на извършената служебна проверка, съдът, намира че решението на директора на ТД на НАП, както и ПНОМ, са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона форма, и в административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Решението на директора на ТД на НАП С., както и потвърденото с него ПНОМ, са незаконосъобразни, поради противоречие с материалния закон.

Съгласно чл. 198 ДОПК видовете обезпечителни мерки са: възбрана върху недвижим имот или кораб; запор на движими вещи и вземания на длъжника; запор на сметките на длъжника; със запор на стоките в оборот на длъжника.

В настоящия случай публичният изпълнител е наложил запор на парични средства на задълженото лице в каси, находящи се в търговски обект. Запорът на парични средства представлява вид запор на движими вещи, който е изрично предвиден и в хипотезата на чл.204 ДОПК. Съгласно тази разпоредба, налагането на запор по чл. 215, ал. 2 върху парични средства на длъжника в национална или чужда валута се извършва чрез описването, изземването и внасянето ѝ по сметката на публичния изпълнител.

Съдът констатира, че при налагането на запора не е спазен реда, предвиден в чл. 204 ДОПК. В конкретния случай е извършено дори не описване, а посочване на сумата от 358,30 лв., съобразно едното фискално устройство - ДТ 756206, от общо двете ФУ, по отношение на които е наложен запор. Описаната сума не е иззета, а длъжника сам я е внесъл по банкова сметка за принудително събиране на публични вземания.

Доброволното внасяне на наличната в търговски обект сума потвърждава обстоятелството, че опис и изземване не са осъществени, съобразно изискванията на чл.204 от ДОПК, и следователно запор върху посочената сума не е наложен.

На следващо място, в диспозитива на ПНОМ е посочено, че запора има действие до погасяване на размера на установеното и изискуемо публично вземане, като постъпващите ежедневно парични средства от предоставените от лицето стоки и услуги в описаните обекти следва да бъдат превеждани по банкова сметка за принудително събиране на публични вземания или по запорирана от публичния изпълнител банкова сметка на длъжника. Това разпореждане изцяло противоречи на материалноправните разпоредби, тъй като запора върху парични средства обхваща само налични парични средства, т.е. такива, които длъжникът реално притежава и върху които упражнява фактическа власт. Разпореждането да се превеждат по сметка на публичния изпълнител или по запорирана банкова сметка на дружеството паричните средства, постъпващи от предоставените от лицето стоки и услуги, не се

явява запор върху парични средства, нито законна последица от него. С ПНОМ в тази му част, на практика се налага запор върху несъществуващи, бъдещи вземания. Такава обезпечителна мярка законът не предвижда. ДОПК регламентира възможността за налагане на запор върху вземания на длъжника, но това следва да са възникнали и съществуващи към момента на прилагане на обезпечителната мярка вземания. В случая, публичният изпълнител е посочил суми, постъпващи от предоставяни от лицето стоки и услуги, което по същество са евентуални бъдещи вземания, но при всички случаи това са вземания и парични средства, които не съществуват, респ. не са налични към датата на налагане на запора. Подобна обезпечителна мярка се явява недопустима, а акта, с който тя е разпоредена - незаконосъобразен, поради противоречие с материалноправните разпоредби.

По така изложените съображения Решение № ПИ-294/04.10.2021г. на директора на ТД на НАП – [населено място] и Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 10-53-00-683/15.09.2021г., издадено от публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С., следва да бъдат отменени, а на жалбоподателя да се присъдят сторените разноски за платена държавна такса и адвокатско възнаграждение. С оглед направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът намира че предвид вида и характера на производството и проведеното едно открито съдебно заседание по същото, претенцията за разноски за адвокатско възнаграждение на жалбоподателя следва да бъде уважена в размер от 600 лв.

Водим от горното, Административен съд София–град, Трето отделение, 6б състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] [населено място], с ЕИК[ЕИК], Решение № ПИ – 294/04.10.2021г. на и.д.Директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение подадена жалба срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 10-53-00-683/15.09.2021г., издадено от публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки № 10-53-00-683/15.09.2021г., издадено от публичен изпълнител в дирекция "Събиране" при ТД на НАП – С..

ОСЪЖДА Териториалната дирекция на Националната агенция за приходите - С. да заплати на [фирма] от [населено място], с ЕИК[ЕИК], 650 лева разноски по делото. Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: